

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 447/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Advokátska kancelária, Podbrezovská 34, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 182/2016 a jeho uznesením z 10. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2016 doručená a 21. septembra 2016 doplnená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 182/2016 a jeho uznesením z 10. júna 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Napadnutým uznesením krajský súd v neprospech sťažovateľa ako odporcu v spore o určenie vlastníckeho (resp. spoluvlastníckeho) práva k nehnuteľnostiam zmenil zamietavé uznesenie Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a zakázal sťažovateľovi nakladať s označenými nehnuteľnosťami.

3. *Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam okresný súd uznesením č. k. 10 C 37/2016-18 z 1. februára 2016 zamietol návrh [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „navrhovateľ“ alebo „žalobca“) na nariadenie predbežného opatrenia s odôvodnením, že neosvedčil existenciu uplatneného práva a ani potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov.*

4. *Krajský súd na odvolanie navrhovateľa uznesením č. k. 6 Co 182/2016-50 z 10. júna 2016 napadnuté uznesenie okresného súdu zmenil tak, že sťažovateľovi zakázal nakladať so spornými nehnuteľnosťami, ktoré ležia v k. ú. [REDAKOVANÉ] a v katastri nehnuteľností sú vedené na [REDAKOVANÉ], a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Na rozdiel od okresného súdu odvolací súd bol toho názoru, že pri nariaďovaní predbežného opatrenia netreba osvedčovať existenciu uplatneného práva a že navrhovateľ dostatočne preukázal potrebu dočasnej úpravy. Toto uznesenie odvolacieho súdu je konečné, proti ktorému zákon nepripúšťa dovolanie a sťažovateľovi bolo doručené 27. júna 2016.*

5. *Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že podľa judikatúry sa ústavný súd spravidla necíti byť oprávnený zasahovať do rozhodnutia o predbežnom opatrení, lebo nejde o konečné rozhodnutie, ale aj takéto rozhodnutie je spôsobilé zasiahnuť do základných práv účastníkov konania, a tak ho možno podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu v rámci tzv. obmedzeného testu ústavnosti. Pri takomto teste ústavný súd skúma, či predbežné opatrenie malo zákonný podklad, či nie je prejavom svojvôle a tiež či pri jeho vydávaní nedošlo k flagrantnému porušeniu zásad spravodlivého procesu.*

6. Podľa sťažovateľa predbežné opatrenie v danom prípade je spôsobilé zasiahnuť do jeho ústavne zaručených práv, lebo sa ním dočasne obmedzujú vlastnícke práva, konkrétne tie jeho zložky, ktoré spočívajú v dispozíciách s majetkom, a to po celú dobu až do právoplatne skončeného konania, ktoré v slovenských reáliách trvá takmer vždy viac ako 5 rokov (aj 10 rokov).

7. Dôvodom pre kasačný zásah ústavného súdu proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sú podľa sťažovateľa ústavnoprávne vady, to (i) arbitrárnosť uznesenia a (ii) nedoručenie návrhu žalobcu na začatie konania, na nariadenie predbežného opatrenia, a ani odvolania žalobcu proti zamietajúcemu uzneseniu okresného súdu o predbežnom opatrení.

7. 1 K prvej vade sťažovateľ argumentuje, že prijímanie meritórneho výsledku je síce v rámci rozhodnutia o návrhu na predbežné opatrenie „dočasnej úpravy pomerov“ zásadne neprípustné, ale procesne musí vyhodnotiť, či bude konanie žalovaného sťažovateľa s dostatočnou mierou pravdepodobnosti posúdené ako protiprávne. A touto podstatnou otázkou sa krajský súd na rozdiel od okresného súdu odmietol zaoberať, v čom treba vidieť prvky arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Navrhovateľovi totiž nesvedčí žiadne právo k predmetným nehnuteľnostiam a nemal ho ani v minulosti, t. j. pred rokom 2014. Najskôr chcel predmetné nehnuteľnosti kúpiť od sťažovateľa za dohodnutú kúpnu cenu 400 000 € (ide o lukratívny podnikateľský pozemok so stavbami v centre Nitry). Financie však nezohnal, preto chcel aspoň polovicu za 200 000 €, a aby ľahšie získal úver už s možnosťou ručenia predmetom kúpy, zastierajúcou kúpnu zmluvou s 28. januára 2014 (absolútne neplatnou, lebo nezodpovedala vôli účastníkov), sťažovateľ polovičný podiel previedol na navrhovateľa s tým, že po získaní úveru mu vyplatí dohodnutú kúpnu cenu 200 000 € – naozaj zamýšľaný, teda úkon zastretý, ktorý je ale tiež podľa sťažovateľa neplatný, lebo nebol urobený v písomnej forme, pokiaľ ide o kúpnu cenu. Keď sa tak nestalo, došlo k tzv. spätnému prevodu na základe kúpnej zmluvy z 29. októbra 2014, ktorou navrhovateľ previedol na sťažovateľa sporný polovičný podiel predmetných nehnuteľností za rovnakých podmienok, ako to bolo dohodnuté 28. januára 2014, teda za kúpnu cenu 20 000 €, pričom táto kúpna zmluva bola zavkladovaná okresným úradom 17. decembra 2014, o čom ako dôkaz sťažovateľ predložil relevantné listiny.

Uvedené skutočnosti podľa sťažovateľa jasne preukazujú „dubióznosť“ žaloby o určení spoluvlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam a rovnako aj návrhu na vydanie predbežného opatrenia a je poľutovaniahodné, že to nechcel vidieť krajský súd, čím podľa sťažovateľa flagrantne porušil § 75 ods. 2 v spojení s § 76 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, keď predbežné opatrenie nariadil bez zákonného podkladu.

7.2 Podstatnejšie porušenie základných procesných práv vidí sťažovateľ v skutočnosti, že nemal žiadnu možnosť procesnej obrany proti krajským súdom uloženej právnej povinnosti, pretože mu nebol vôbec doručený návrh na začatie konania, návrh na nariadenie predbežného opatrenia a ani odvolanie žalobcu proti zamietajúcemu uzneseniu okresného súdu, čím nemal žiadnu príležitosť sa k podanému návrhu pred vydaním rozhodnutia vyjadriť.

Z uvedených skutočností podľa sťažovateľa vyplýva, že postupom krajského súdu bolo porušené jeho ústavou zaručené právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že o nariadení predbežného opatrenia sa dozvedel až z príslušného katastra nehnuteľností, ktorý mu pre tento účel aj poskytol fotokópie príslušných listín a rozhodnutí, ktoré pripája k sťažnosti. V tejto súvislosti podľa neho treba povedať, že uplatňovanie jeho procesných práv pred súdom nie je samoučelom, ale nevyhnutným prostriedkom na ochranu jeho základných práv (tu práva vlastníckeho) a na dosiahnutie spravodlivosti medzi účastníkmi konania. Preto tiež v zmysle § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) žiada odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, pretože mu spôsobuje likvidačnú ujmu na jeho podnikateľských aktivitách, a zrejme to aj bol motív konania žalobcu.

8. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné práva [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na rovnosť účastníkov

podľa čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením Krajského súdu Nitra z 10.6.2016, sp. zn. 6Co 182/2016, porušené boli.

Uznesenie KS Nitra z 10.6.2016, 6Co 182/2016, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd Nitra je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] náhradu trov konania v sume 363,78 Eur - odmena za 2 úkony po 143 Eur + 2 x 8,58 Eur + 20% DPH, t.j. 60,62 Eur - na účet JUDr. Eleny Lalíkovej do 1 mesiaca.“

II.

9. Z relevantnej časti napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 6 Co 182/2016-50 z 10. júna 2016 vyplýva, že:

„(...) V predmetnej veci sa navrhovateľ domáhal nariadenia predbežného opatrenia podľa § 102 ods. 1 OSP, nakoľko spolu s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia podal aj návrh vo veci samej, t. j. návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. K charakteru konania o návrhu na vydanie predbežného opatrenia je nutné uviesť, že toto konanie má svoje špecifiká, ktoré ho odlišujú od zásad, na ktorých stojí základné konanie v tom, že ich použitie je limitované dosiahnutie účelu predbežného opatrenia, a preto sa neuplatňujú v celej šírke, ale s dôkazom na rýchlosť ochrany práv a spoľahlivosť tvrdení navrhovateľa na úrovni osvedčenia skutočností, ktoré sú rozhodujúce pre záver o potrebe nevyhnutnosti predbežného opatrenia. Pred nariadením predbežného opatrenia alebo zamietnutím návrhu na jeho nariadenie súd nevykonáva dokazovanie, ale vychádza iba z obsahu a príloh, pričom na základe spravdepodobnenia (osvedčenia) vyvodí záver o tom, či je osvedčená legálnosť (potreba, naliehavosť) dočasne upraviť pomery účastníkov. Zákon preto nepredpokladá, že súd bude pri rozhodovaní o predbežnom opatrení vykonávať dokazovanie a naopak vo vedomí, že výsluchom účastníka konania proti ktorému návrh na nariadenie predbežného opatrenia smeruje, by mohol byť zmarený účel uvedeného opatrenia. V ustanovení § 75 ods. 6 OSP zákon výslovne poukazuje zásadne, že súd rozhoduje aj bez výsluchu účastníkov, vychádza pritom z obsahu návrhu tak, ako je stanovené v ust. § 75 ods. 2 OSP.

V danom prípade navrhovateľ svoj návrh na vydanie predbežného opatrenia po skutkovej stránke zdôvodnil tým, že žiada určiť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam

uvedeným v petite návrhu z dôvodu, že kúpna zmluva, na základe ktorej previedol svoj spoluvlastnícky podiel na odporcu je neplatná. Súd prvého stupňa vo veci rozhodol a návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol z dôvodu, že navrhovateľ neosvedčil základné predpoklady na nariadenie predbežného opatrenia, a to existenciu uplatneného práva a teda predpoklad vyhovenia návrhu vo veci samej a ani potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov. S takýmto právnym posúdením súdu prvého stupňa sa odvolací súd nestotožňuje a považuje ho za nesprávne.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia ako aj dôvodov odvolania podaného navrhovateľom dospel k záveru, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní nepostupoval v zmysle vyššie uvedených zásad o nariadení predbežného opatrenia. Z ustanovenia § 102 ods. 1 OSP s použitím § 74 ods. 1 OSP vyplýva, skutočnosť, že predbežné opatrenie počas konania vo veci samej možno vydať len z dvoch dôvodov – z dôvodu potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov a z dôvodu obavy, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Pri rozhodovaní o tom, či súd návrhu na predbežné opatrenie vyhovie je potrebné vychádzať z týchto zásad. Súd prvého stupňa nesprávne konštatoval, že navrhovateľ neosvedčil základné predpoklady na nariadenie predbežného opatrenia a to predpoklad vyhovenia návrhu vo veci samej.

Medzi základné predpoklady na nariadenie predbežného opatrenia nemožno považovať predpoklad vyhovenia návrhu vo veci samej, pretože by išlo o prejudikovanie sporu a ako bolo vyššie konštatované, predbežné opatrenie možno vydať z dôvodu potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania. Súd prvého stupňa konštatoval, že neosvedčil potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania, odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa zastáva názor, že navrhovateľ dostatočne preukázal potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov, keď jednoznačne v návrhu, ako aj z listinných dôkazov bolo preukázané, že odporca inzeruje na predaj nehnuteľnosti ku ktorým sa navrhovateľ domáha určenia spoluvlastníckeho podielu. Je taktiež nepochybné, že ak by v priebehu o určenie vlastníckeho práva došlo k odpredaju sporných nehnuteľností, bol by i výkon súdneho rozhodnutia ohrozený.

V danom prípade navrhovateľ osvedčil dostatočným spôsobom reálnu obavu z toho, že odporca mieni vlastnícky previesť nehnuteľnosť na iný subjekt a dostatočne osvedčil aj reálnosť obavy z ohrozenia výkonu rozhodnutia pre prípad, že by v základnom konaní

vo veci samej bol úspešný. Preto podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa nepostupoval správne, a preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel podľa § 220 OSP.“

III.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02)

13. Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 182/2016 a jeho uznesením z 10. júna 2016.

14. *Skôr ako ústavný súd pristúpi k posúdeniu prijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie, dáva do pozornosti, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu a konania správneho orgánu bol účinný a platný Občiansky súdny poriadok, ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 nahradený novými procesnými kódexmi, konkrétne Civilným sporovým poriadkom, Civilným mimosporovým poriadkom a Správnym súdnym poriadkom. Ústavný súd tak musí vychádzať pri posudzovaní prijateľnosti sťažnosti aj z tejto skutočnosti a prihliadať na v rozhodujúcom čase účinnú a platnú legislatívu vzťahujúcu sa na vec sťažovateľa a rozhodovaciu činnosť ústavného súdu.*

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy účastníci sú si v konaní (...) rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

16. Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (I. ÚS 117/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného

procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01).

Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, III. ÚS 32/07), najmä s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia.

Inak povedané, povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) je zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu.

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a z ktorého musí byť, bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejmé, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov [pozri napr. *Helle v. Fínsko*, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 19. 12. 1997, bod 60; *Rajkovič v. Chorvátsko*, č. 50943/99, rozhodnutie ESLP z 3. 5. 2001, bod 2].

Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

17. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť

v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľa (na dokázaný skutkový stav) a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľa, alebo naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery krajského súdu v ňom uvedené je sťažnosť zjavne neopodstatnená a teda ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

18. Podstatou sťažnosti je jednak (i) námietka sťažovateľa, ktorý si je vedomý v istom zmysle zníženej ústavnej ochrany spravodlivého procesu v konaní o predbežnom opatrení, ale ktorý zároveň tvrdí, že predbežné opatrenie, ktorým je blokovaný jeho majetok má natoľko slabý právny základ, že predsa len porušuje právo na súdnu ochranu a (ii) taktiež namieta skutočnosť, že nedoručením návrhu na začatie konania, na nariadenie predbežného opatrenia a odvolania proti zamietajúcemu uzneseniu okresného súdu o predbežnom opatrení bola porušená kontradiktórnosť v súvisiacom konaní.

19. Podľa názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, resp. o návrhu na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia, možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej [§ 74 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku; porov. I. ÚS 46/00, III. ÚS 406/2013]. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (porov. III. ÚS 309/2012).

Posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy), preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (porov. IV. ÚS 82/09). Avšak aj v konaniach, v rámci ktorých všeobecný súd rozhoduje o predbežných opatreniach, musia byť dodržané

minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu (napr. II. ÚS 866/2014).

20. Ústavný súd teda posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu rozhodnutí tohto druhu pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí súdu o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by takým rozhodnutím došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (porov. III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

21. Ústavný súd sa oboznámil s uzneseniami krajského, ale aj okresného súdu perspektívou judikatúry týkajúcej sa predbežných opatrení a konštatuje, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Okresný súd, okrem argumentov technickejšieho rázu, v prvom rade uviedol, že vo veci niet predpokladu na úspech v konaní vo veci. Z tohto dôvodu návrh zamietol. Naopak, krajský súd považoval túto pozíciu okresného súdu za nesprávnu, vytkol mu ju, a vychádzal zo skutočnosti, že inzerát sťažovateľa dostatočne osvedčuje možnosť úbytku majetku na úkor žalobcu. Krajský súd tak akcentoval preventívnosť.

22. Ústavný súd bez toho, aby sa musel výslovne prikloniť k jednému zo všeobecných súdov, konštatuje, že si teoreticky vie predstaviť situáciu, v ktorej má žaloba natoľko „nehájiteľný“ právny základ, že by to ovplyvňovalo aj paralelné rozhodovanie o predbežnom opatrení. V predmetnej veci však o takúto situáciu nejde. Už skutočnosť, že sťažovateľ musí v sťažnosti pomerne podrobne vysvetľovať podstatu merita, a to z jeho perspektívy, svedčí o tom, že tieto úvahy vystupujú z rámca konania o predbežnom opatrení. Krajský súd dostatočne a jasne vyjadril svoje myšlienky, a tak rozhodnutie nie je procesne arbitrárne. Ústavný súd okrem týchto argumentov, zahrnul do svojho uvažovania aj tú skutočnosť, že sťažovateľovi jeho majetok ostáva, len má obmedzenú možnosť s ním nakladať. Okresný súd prerokoval vec v „meritórnom“ konaní 6. októbra 2016, a tak je daný predpoklad, že sa spolu s meritom veci čoskoro ustáli aj právna pozícia dočasne upravená predbežným opatrením.

23. Pokiaľ sťažovateľ namieta aj porušenie kontradiktórnosti konania nedoručením návrhu na začatie konania, na nariadenie predbežného opatrenia a odvolania proti zamietajúcemu uzneseniu okresného súdu o predbežnom opatrení, ústavný súd je toho názoru, že sťažnosť je v tejto časti neprípustná, pretože nemožnosť vyjadriť sa k veci je chránená zákazom odňatia možnosti konať pred súdom, avšak pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zastáva názor, že právne závery, ktoré v danej veci zaujal krajský súd, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré pri rozhodovaní aplikoval. Napadnuté uznesenie krajského súdu je preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ním a sťažovateľom označenými právami, ktoré by zakladali reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

25. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2017